

The background of the cover is a detailed illustration. At the top, two swans are perched on the helmets of two young men facing each other. The man on the left has white hair and green eyes, wearing a dark helmet with a swan. The man on the right has brown hair and blue eyes, wearing a silver helmet with a swan and floral decorations. A bright blue lightning bolt strikes down between them. Below the characters, a large, ornate castle with multiple towers and flags sits on a hill. In the foreground, a small boat with a single figure is on a dark, choppy body of water.

SOMAN CHAINANI

VZESTUP
ŠKOLY
DOBRA A ZLA

COO
BOO

Vzestup školy dobra a zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Soman Chainani

Vzestup školy dobra a zla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOMAN CHAINANI

VZESTUP
ŠKOLY
DOBRA A ZLA

Ilustrace RaidesArt

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

RISE OF THE SCHOOL FOR GOOD AND EVIL

Text copyright © 2022 by Soman Chainani

All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollins Publishers

Illustrations copyright © 2022 by RaidesArt

Translation © Magdaléna Stárková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-606-6

ISBN e-knihy 978-80-7661-620-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-621-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-622-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kouzelné pero vždycky prozradí jméno
nového Školníka.

Jenže tentokrát se nespokojí jen s jedním.

Napíše hned dvě.

Tomu peru se říká Fabulář.

Dlouhé, ocelové, zašpičatělé na obou
koncích.

Poletuje ve vzduchu nad hlavami dvou
chlapců a hrot se mu třpytí jako oko.

Potom promluví vřelým, nestárnoucím
hlasem, který není ani mužský, ani ženský.

*Výměnou za nesmrtelnost,
výměnou za věčné mládí
vybírám si vás.*

Dva bratry.

*Jednoho do služeb dobra
a pro zlo zas druhého.*

*Vaše oddanost krvi však přesahuje oddanost
přesvědčení.*

*Dokud se budete mít rádi, svět zůstane
v rovnováze.*

Dobro a zlo.

Dva bratři.

Ale každého Školníka čeká zkouška.

Ta vaše spočívá v lásce.

Zradte své srdce a prohrajete.

Zvadnete a zajdete jako plevel.

Na vaše místo nastoupí někdo jiný.

A teď pozvedněte ruku k přísaze.

Chlapci poslechnou. Dvojčata s tvářemi
podobnými jako vejce vejci.

Rhian se zlatou pletí a divokou hřívou
zvedne ruku.

Fabulář se rozpálí a škrábne ho do krve, až
Rhian vyjekne.

Teď je na řadě Rafal s mléčně bílou kůží
a vlasy jako stříbřité rampouchy.

I jeho pero bodne do dlaně, ale chlapec
nehne ani brvou.

Potom Fabulář zhasne a jeho ocel
vychladne.

Dvojčata se na sebe zadívají s celou záplavou
palčivých otázek.

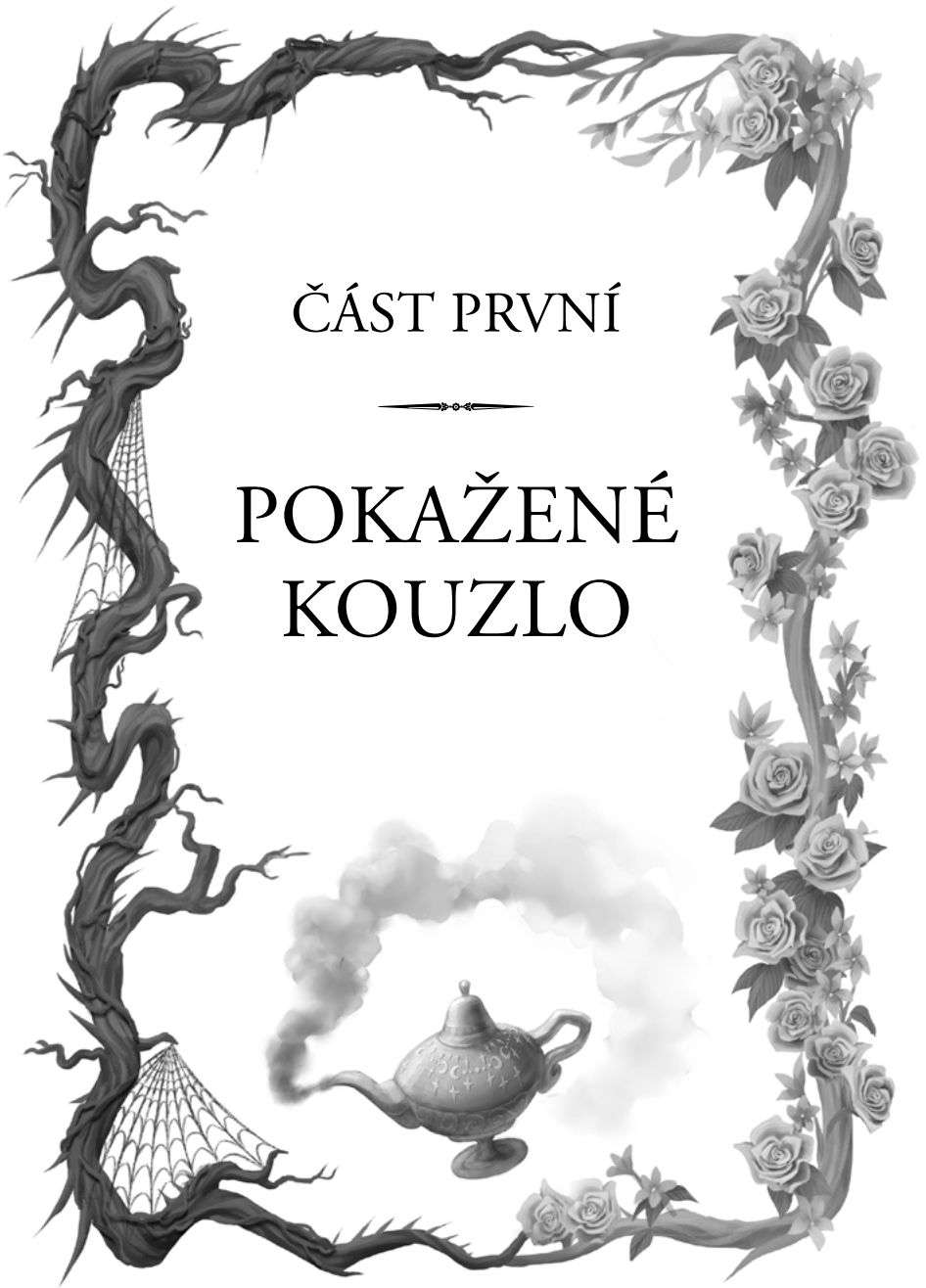
Nakonec ale vysloví jen jedinou.

„Co se stalo s posledním Školníkem?“

Pero mlčí.

Místo toho se odněkud z temnot ozve
roztřesený hlas vetchého starce.

„Zklamal jsem,“ zachraptí.

ČÁST PRVNÍ

POKAŽENÉ
KOUZLO

1.

Kdyby nebylo kluka jménem Aladin, Škola dobra a zla by možná nikdy nezačala krást Knihomoly, jako jste vy.

Pěkně byste si chrupali v bezpečí svých postýlek a nemuseli se bát, že vás unesou do světa, kde některé čeká pohádka... a jiné zase smrt.

Ale začněme od Aladina a příběhu o tom, co se seběhlo mezi dvěma Školníky, dvěma bratry – jedním dobrým a druhým zlým –, kteří vládli legendární škole.

Aladin zatím ale ani netuší, že se stal součástí děje, který ho přesahuje, protože má plnou hlavu své kouzelné lampy.

Měl by pěkně dřít v rodinném krejčovství, ale jako obvykle se vypařil, jakmile se jeho táta otočil, a vyrazil na trh v Mahábě v honu za štěstím a bohatstvím. To město mu vždycky vlilo čerstvou krev do žil – všechny ty vůně, zvuky a *holky*... Pouhá hodina v Mahábě vydala za tisíc dní v krejčovské dílně. Aladin samozřejmě věděl, že by měl být hodný kluk a pomáhat tátovi, jak se od něho očekávalo, jenže krejčící si většinou neberou sultánovu dceru, což bylo přesně to, po čem Aladin tajně toužil. Chtěl princeznu s korunkou a uznání všeho lidu. Takové uznání, kterého se mu zatím nikdy nedostalo.

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

„Dobré ráno, Rádžo! Zase máte fofr?“ pozdravil Aladin zelináře.

Rádža po něm jen šlehl našťvaným pohledem.

„Krásný den přeju, Šilpo! Jen se podívejte na ty davy!“ houkl Aladin zase na prodavačku ryb.

Šilpa si uplívla.

„Nezahrajeme si kostky, Basú?“ optal se hubeného chlapíka v rohu.

Basú raději vzal nohy na ramena.

Aladin si povzdychl a strčil si ruce do kapes odraného modrého kabátu. Předcházela ho pověst zlodějíčka, podvodníka a flákače, ale co jiného mohl dělat, když neměl peníze, postavení ani jméno? Aby člověk toho všeho dosáhl, musel se občas dát zkratkou. A dnes byl dokonalý den něco podniknout, protože na trhu to hučelo jako o nějakém svátku, všude pobíhaly děti, v nichž se rodiče zhlíželi jako v zrcadle a kupovali jim jejich oblíbené laskominy. Takhle Aladin Mahábu ještě neviděl. Dokonce ani o Novém roce ne.

V tu chvíli zaslechl rozhovor dvou mužů v uličce, kolem níž zrovna procházel. Dobře je oba znal: Salim a Asím.

„A je to ta kouzelná lampa!“ trval na svém Salim.

„Odkud ji máš?“ ptal se Asím.

„Sultán našel Jeskyni přání, ale jeho karavana byla po cestě do paláce přepadena lupiči,“ svěřil se Salim. „Zloději však nevěděli, že se jedná o kouzelnou lampu, a tak mi ji bez řeči obratem prodali.“

„No tak si něco přej!“ naléhal Asím.

Aladin nastražil uši. O kouzelné lampě se vyprávěly legendy už tisíce let, ale nikdo ji nikdy nenašel. A teď by ji měli držet v rukou tihle dva lotři?

„Tohle vám tak věřím,“ zahnul Aladin do uličky.

POKAŽENÉ KOUZLO

Salim okamžitě lampu schoval.

„Už jsem takový kousek viděl,“ odfoukl si chlapec z čela černou ofinu, „jasnej padělek. Ale jen do toho, dokažte, že je ten krám kouzelný a má cenu.“

Salim s Asímem se na sebe podívali.

Potom Salim zvedl lampu, otřel ji dlaní...

Nádoba v tu ránu zazářila a z jejího otvoru se vyvalil hustý rudý dým. Salim lampu rychle zacpal palcem a ona zase zhasla.

„Ještě to tak – vyvoláme tu džina a sultán nás všechny zavře do basy,“ varoval Salim.

Aladin vykulil oči. Takže ta lampa je... opravdická?

„Prodejte mi ji!“ vyhrkl chlapec.

Salim vyprskl smíchy: „Ta přece není na prodej, hlupáčku!“

„Všechno na světě je na prodej,“ trval si na svém Aladin.

„Tahle lampa ale ne,“ zavrčel Asím. „A už vůbec ne pro takovou mazanou krysu, která by z nás se Salimem jen vylákala těžce vydělaný prachy.“

„Pro kluka, který je jen skvrnou na dobrém jménu svojí rodiny,“ dodal Salim.

Aladin se jen usmál pod nos. Jen ať si ho urážejí, jak se jim zlíbí. Když už se smlouvá, vyhrává vždycky ten, kdo chce víc, a Aladin nejen že kouzelnou lampu chtěl, on ji *nutně potřeboval*. Jen si představte, jakou princeznu by si mohl přát. Konečně by z něho byl muž hodný vši úcty a respektu.

„Můžeme si o ni zahrát kostky,“ trval na svém Aladin. „Když vyhraju, dostanu tu lampu. Když vyhrajete vy, zaplatím vám za všechno, co jsem vám kdy vzal, a už nikdy se neobjevím na mahábském trhu.“

Myslel si, že se jeho nabídce ti dva hned vysmějí, protože měl v kapse sotva dost peněz na jeden jediný oběd, natož aby jim

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

mohl dát tolik, kolik jim dlužil, ale oba muži se na sebe jen tajemně podívali.

„Hmmm,“ zamručel zamyšleně Salim. „Ten kluk nás už obral o tolik, že kdyby nám to měl vrátit, může si každý z nás koupit domek na pláži v Bahimu...“

„A k tomu představa, že už nikdy neuvidíme ten jeho ušmudlanej ciferník...“ zasnul se Asím.

„Platí,“ otočili se oba zlodějíčkové na Aladina.

„Opravdu?“ podivil se chlapec.

„Co je nad šestku, je tvoje, pod šestku vyhráváme my,“ řekl Asím.

Aladin věděl, že nemá cenu dál mluvit, a raději vytáhl z levé kapsy kostky upravené tak, aby vždycky padala velká čísla. V pravé měl pak takové, které ukazovaly zase čísla nízká. Vzal levé kostky do dlaně a hodil je na špinavou ulici.

„Vyhrávám,“ zaradoval se Aladin a natáhl ruku. „Dejte sem lampu.“

„Podváděl jsi,“ protestoval Salim.

„Dohoda je dohoda,“ trval si pevně na svém Aladin.

Oba muži se na sebe zoufale podívali. Salim nakonec s povzdychem lampu chlapci přece jen předal.

Aladin si svůj poklad schoval pod kabát a za spokojeného pískání odešel.

Neviděl, jak se ti dva, které zrovna obehrál, zlomyslně zubí.

2.

Teď bylo třeba jen si přát. Nejdřív princeznu za ženu. Pak sultánskou korunu. Aby jeho jméno nikdy nebylo zapomenuto...

Ze všeho nejdřív ale musel vydrhnout záchody.

To byl trest za to, že se ulil z práce, ale Aladinovi to bylo milejší než jít spát bez večeře. To na něho zkoušela pár nocí máma, než zjistila, že její syn raději umře hladu, než aby se dřel v rodinném krejčovství, a tak si nakonec vymyslela něco jiného.

„K čemu, ty kluku, vůbec jsi?“ štěkala na něho z kuchyně, zatímco se činil s hadrem, jenže to Aladina netrápilo. Ne, když ho v břiše hrálo její dušené kuřecí s višňovou rýží. Jakmile dorazil domů, schoval si lampu pod postel. Chtěl počkat, až rodiče usnou, aby si ji odnesl do zahrady a vyslovil první přání. Přece jen nemohl riskovat, že vypustí džina v domě s tak tenkými stěnami. Matka zvedla hlas: „Hagrifina syna určitě vezmou do Školy dobra, aby tam z něho vychovali slavného a bohatého muže, zatímco můj vlastní syn se živí tím, že občas štípne *pani puri* a na mahábském trhu obehává poctivé lidi! Ty si myslíš, že mi to ušlo? Vždyť to ví celé město!“

Aladin ztuhl. Úplně zapomněl, že dnes v noci se budou unášet děti. Zadíval se z okna na řadu domů v ulici, kde už na okenních

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

římsách čekaly talířky se sladkou *chalvou* a medovými sušenkami pro Školníka. Už se ani nedivil, že bylo na trhu tak rušno. Všichni ti rodiče, kteří vzali děti do Maháby s myšlenkou – a často s nadějí! –, že je to jejich poslední den spolu a že dnes v noci si pro jejich ratolest přijde Školník, aby ji odvedl na místo, kde se rodí legendy. Rodiče takových dětí totiž v Šazábě požívali zvláštní úcty. Všude je oslavovali, zvali je na ty nejsnobtější večírky, Giti pro ně měla ve své restauraci vždycky to nejlepší místo a sám sultán jim posílal kytice. Většina šazábských dětí samozřejmě zamířila do Školy dobra, protože Šazába byla jedním z navěckých království v Nekonečném lese, ale za ta léta se přece jen občas i tady objevilo nějaké shnilé jablko, které si Školník odvedl do Školy zla. Ať už se království označovalo jako dobré, nebo jako zlé, nějaký rebel vždycky proklouzl.

Ne že by se cokoli z toho vztahovalo na Aladina. Byl sice sobecký zlodějíček, ale zlý nebyl. Nebo aspoň rozhodně ne až do hloubi duše jako nějaký Nikdyvíc. Pamatujete si, jak se podělil s toulavým psem o pistáciový dortík? (No dobře, sice ho ukradl, ale co na tom?) Nebo jak pomáhal ve škole jedné holce s úkolem? (Fakt, že byla pěkná, s tím neměl vůbec co dělat.) Jenže vlastně nebyl ani dobrý, s čímž by dokonce i jeho rodiče určitě souhlasili. Škola dobra čekala na úplně jiné děti. Na takové, jejichž cesta vedla přímo k ušlechtilosti a neklikatila se jako ta Aladinova. Konečně se ale jeho úsilí o vlastní osud dočkalo zasloužené odměny. Aladin už k dosažení svých snů žádnou školu nepotřeboval. Kdepak. Měl přece lampu, *kouzelnou lampu*, která mu měla přinést víc bohatství a moci, než mají sami Školníci. Konečně si ho lidi budou všímát! Budou vědět, jak se jmenuje. Ale jak tu lampu uvést do provozu? Salim ji jen otřel, ne? Nebo k tomu říkal nějakou kouzelnou formuli? Však on už to nějak vykoumá. Nejdřív

POKAŽENÉ KOUZLO

ale musí douklízet ty záchody a předstírat, že spí, než domů dora-
zí táta. Jen tak měl šanci se vyhnout hodinovému kázání.

Dole se rozletěly dveře.

„Aladine!“ zahřímal mužský hlas.

Chlapec svěsil ramena.

Asi by to všechno nebylo tak zlé, kdyby se táta neusadil rov-
nou na jeho posteli, kde se pod matrací skrývala lampa. Jeho
otec byl takový hromotluk, až se Aladin bál, že lampu rozsedne
i s džinem.

„Za čím se to pořád honíš, chlapče?“ promluvil otec, ještě celý
zpocený z chůze nahoru do patra. „Co tě pořád láká tak daleko
od naší dílny?“

Aladin si představoval, že bude jednou žít s krásnou princez-
nou v paláci tisíckrát větším než jejich skromný domek. Na kaž-
dých dveřích bude mít zámky, aby se mu tam nikdo nezvaný jen
tak nepotloukal, a dovnitř pustí jen toho, koho bude sám chtít.
Jakmile otec odejde, řekne si džinovi právě o takový.

„Aladine?“

„Hmm?“ zamručel chlapec.

Táta se na něho přísně podíval: „Já myslím, že se ti nechce
dřít se v rodinné dílně, protože si říkáš, že máš na víc a že z tebe
jednou bude velký pán. Maluješ si, jak budeš žít na zámku a ože-
níš se s královskou dcerou, místo aby ses skromně živil jako my
ostatní. Pořád se honíš za nějakými sny, i když máš před sebou
docela fajn budoucnost. Tohle nikdy nekončí dobře – to ti potvr-
dí všichni, kdo znají Fabulářovy pohádky.“

*Takže ty mi nevěříš, pomyslel si Aladin. Myslíš si, že si nikdy
nezvládnu najít krásnou a bohatou holku a vypracovat se na něco
pořádného. S mámou si myslíte, že jsem k ničemu, stejně jako dneska
ráno Salim.*

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

Nic z toho ale nevyslovil. Místo toho jen zív: „Ano, tati.“

„Takže se zítra potkáme pěkně brzy ráno v dílně?“

„Ano, tati.“

„Hodnej kluk.“

S těmi slovy Aladina objal a tiše za sebou zavřel dveře. Aladin okamžitě vytáhl zpod matrace svoji lampu. Byla malá a z bronzu jako čajník a končila prodlouženým zobáčkem. Její povrch zdobily složité obrazce měsíců a hvězd. I když na ní nebylo ani škrábnutí, počítal Aladin, že má v rukou něco velmi, velmi starého. Jak dlouho asi ta lampka ležela někde hluboko v Jeskyni přání i s džinem, čekajícím na rozkazy nového pána? Jak dlouho asi osud chystal právě tento den, až se on, Aladin, tím pánem stane? Zvedl si lampu k očím a dlouho si v jejím naleštěném povrchu prohlížel svůj velký nos a husté obočí. Tam někde uvnitř lampy se skrýval život, do kterého se měl Aladin už brzy vrhnout. Láska a úcta, po nichž tak toužil. Jeho dlaň pomalu sáhla po lampě...

Náhle se ozvalo zabušení na dveře.

„Hagrifa, Múrlí a Rúpa chystají pro Školníka to nejlepší *ladú!*“ štěkla matka. „Ptali se mě, čím ho pohostím já, a víš, co jsem řekla? Nic! Samou hanbou jsem se schovávala!“

Aladin sfoukl svíčku a začal hlasitě chrápat, aby si máma myslela, že spí. Pod košilí ale stále svíral lampu a její kovový chlad ho studil na kůži. Jeho rodiče už brzy půjdou do postele a on dostane šanci. Do té doby ale zůstane vzhůru a v hlavě si několikrát zopakuje svá přání...

3.

Vzbudila ho zima a svist větru.

Aladin se posadil na posteli a zjistil, že někdo otevřel západku okna a do pokoje proniká studený listopadový vzduch. Jeho lampa se skutálela na zem někam k hromadě špinavého oblečení.

Jak dlouho už asi spal? Máma s tátou už určitě byli v posteli. Popadl lampu, vklouzl do kabátu a zamířil do zahrady vyvolat džina. Nejdřív ale znovu upevnil západku okna a zadíval se na měsíc nad temnou ulicí...

Potom vyděšeně uskočil.

Něco na něho zíralo z druhé strany okenní tabulky.

Stín se zářivě modrýma očima.

Přitiskl se na okno.

Uvolnil západku.

Aladin se rozběhl ke schodům, ale stín ho popadl za límec a vytáhl ho ven do zahrady. Chlapce to tak zaskočilo, že ho ani nenapadlo volat o pomoc. Potom ale přece jen přišel k sobě a zjistil, že ho chce unést nějaká obluda. Příšera *bez tváře*. Chtěl ji popadnout, ale jeho ruce nic nenahmataly, což Aladina poděsilo ještě víc. Škrábal a kopal kolem sebe, čímž si vysloužil jen káravý pohled toho monstra a ještě rychlejší tempo, kterým ho vleklo

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

trávou. Něčí ruka sevřela Aladinův límec a vymrštila svoji nebohou oběť třicet metrů do vzduchu...

Tam už Aladina zachytil nějaký pták.

Pokud se stvoření obrostlému *srstí* dalo vůbec pták říkat.

Mělo to kůži hebkou jako černý samet, hlavu ozdobenou lesklým tmavým perím a uprostřed ní ostrý zobák. Vypadalo to, jako by se netopýr spáčil s vránou a zplodil s ní obrovského potomka. S rozezleným skřekem si ta věc nadhodila Aladina tak, aby jí přistál přímo na hřbetě. Potom rozepjala křídla, několikrát se mělce nadechla a vyrazila rovnou mezi bouřkové mraky, z nichž vystřelovaly blesky jako děsivý ohňostroj.

Asi se mi to zdá, pomyslel si Aladin a zacpal si uši, aby utlumil řev hromů kolem. Určitě byl ještě v posteli a tohle všechno byl jen výplod jeho zjitřené mysli...

Potom se ale pták vrhl střemhlav dolů ven z mračen a Aladin uviděl celá hejna podobných štíhlých chlupatých okřídlenců s děsivě vypadajícími dětmi na hřbetě. Pod nimi se rozkládal podobaný hrádek, který vypadal, jako by ho někdo namočil do bahna.

Škola zla.

Ptáci odhazovali jedno dítě za druhým do pekelné tmy.

Aladinovi se strachy sevřelo srdce.

Takže se to opravdu stalo.

Přece jen se ukázalo, že je zloduch.

A teď byl odsouzen k padoušskému životu. Pokud tedy vůbec přežije školní docházku po boku vrahů a monster...

Pak se ale stalo něco zvláštního.

Jeho pták ho neodhodil do Školy zla.

Místo toho jen obletěl zámček a nechal všechny zlodušské děti za sebou. Druhá strana školní budovy zářila slonovinově bí-

POKAŽENÉ KOUZLO

lou a před ní se růžověl třešňový sad plný rozkvetlých stromů, které v slunečním svitu ztrácely něžné okvětní lístky.

Tady pták Aladina se znechuceným skřekem pustil. Chlapec vyděšeně vykřikl a řítil se vstříc jisté smrti...

Než ho zachytila koruna rozkvetlé třešně.

Aladin jako omráčený zvedl hlavu.

Všude kolem vyrůstaly ze země čisťounké, zářivé děti jako malované.

Noví studenti této školy.

Školy dobra.

Aladin zamrkal. *Nemožné*, pomyslel si. *Já a... dobrák?*

Potom ucítil kovový tlak v kapse kabátu a na tváři se mu rozlil spokojený úsměv.

Lampa.

Tou to asi bylo.

Ještě si ani nestihl nic přát, a už se k němu štěstí začalo točit čelem.

4.

Těsně před obědem se oba Školníci vyloupili ze své pracovny a zamířili do auly uvítat nově příchozí.

„Pokud jsi měl Aladina na seznamu pro Školu zla, jak se ocitl u mně?“ podíval se opálený Rhian s hlavou plnou rozcuchaných kudrlin.

Rafal s vlasy učesanými do sněhově bílých hrotů stejně bledých jako jeho pleť se na něho podíval. „To se zeptej těch ptakostlivců.“

„Jsou to tvoji ptáci a poslouchají tebe, ne?“ připomněl mu jeho dobrý bratr.

„Až dodnes ano,“ zavrčel Rafal zamyšleně. „Dnes ale trvali na tom, že toho kluka odnesli skutečně tam, kam patří.“

„To že má být nějaký Navěk? Takový zloděj a podfukář?“ podíval se Rhian.

Rafal kývl. „Chtěl jsem ho taky přepsat v registru studentů, ale Fabulář jeho jméno vymazal ze Školy zla a zanesl ho do záznamů Školy dobra.“

Dobrý školník vykulil na své dvojče překvapeně oči. „Takže tohle všechno spískal Fabulář?“

„Očividně se dnes poprvé postavil proti našemu úsudku,“ připustil Rafal.

„Myslí si snad, že jsme se spletli?“ přemítal Rhian. „My se v duších přece nikdy nepleteme.“

„Což je jedna z mála věcí, na které se my dva shodneme, bratře,“ odpověděl Rafal a zazubil se na Rhiana, jenže ten byl ještě ztracen někde hluboko ve svých myšlenkách. Společně kráčeli po chodbách své školy, skromného záměčku sotva většího než venkovská vila. Bratrům se to tak moc líbilo – malá, rodinná školička plná společné pohody místo velikášských, sobeckých ambicí. Ve východním křídle bydleli Navěkové, Nikdyvíci v tom západním. Na většinu hodin chodili společně a společenské místnosti také sloužily oběma skupinám. Nejdřív chtěli bratři obě školy rozdělit, ale stejně jako Rafal s Rhianem chránili i přes naprosto protichůdné názory školu společně, bylo důležité udržet zdravou rivalitu mezi Navěky a Nikdyvíci a zároveň respektovat vyvážené síly Nekonečného lesa. To proto jmenoval Fabulář Školníky obě dvojčata. Protože jejich vzájemná láska překonala i oddanost jedné straně. Dokud se ti dva měli rádi a zlo s dobrem bylo v rovnováze, odrážel Fabulář tuhle harmonii ve svých pohádkách. Někdy zvítězilo dobro, jindy zlo. A všechna ta vítězství a prohry podněcovaly každou stranu k lepším a lepším výkonům. Tak postrkovalo kouzelné pero pohádkový svět dál a dál, příběh za příběhem.

Pokud šlo o roli školy jako takové, sledoval Fabulář kroky každého absolventa této slavné instituce, což nutilo mladé Navěky a Nikdyvíce se pořádně snažit a doufat, že Fabulář jednoho dne napíše právě o nich a udělá z nich legendu, jakých měli Školníci v pracovně plnou zeď. Žabí princ, Paleček, Chytrá horákyňe, Máša a další... Všechny pohádky, co jich na světě bylo, a každá kniha stavěla pomník bývalému studentovi Školy dobra a zla.

Když se přiblížili k jídelně, uvědomil si Rafal, že jeho bratr stále mlčí. „Ten zlodějíček ti za tolik přemítání přece nestojí.“

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

Rhian zvedl oči. „Ale pero ho jistě přeřadilo k nám z nějakého důvodu. Co když je Aladin zlý, ale Fabulář se domnívá, že ho právě my můžeme převychovat? Možná to je zkouška?“

„Udělat z Nikdyvíce Navěka?“ zamračil se Rafal. „Nemožné!“

„Ale oba jistě souhlasíme, že tenhle kluk není žádný svatoušek. A my se v duších přece nepleteme,“ odpověděl Rhian. „A přece... pokud z něho můžu udělat Navěka...“

„Co by ti pak bránilo takhle převychovat i ostatní zloduchy?“ rýpl si Rafal a čekal, že se Rhian rozesměje.

Jenže jeho bratr mlčel. Místo toho se usmál, jako by mu Rafal četl myšlenky.

Jeho dvojče se zaškaredilo. „Kde by pak zůstala rovnováha?“

„Takhle nás přece zkouší Fabulář, ne? Tak si to vyříd s ním,“ pokrčil rameny Rhian. Potom si ale všiml, jak zlověstně se jeho bratr tváří. „Jen si dělám legraci, Rafale. Duše se nemůže jen tak změnit. Buď se pleteme a ten kluk je dobrý, nebo...“

„My se přece nikdy nepleteme,“ namítl temně Rafal.

„Nebo se zmýlilo to pero a moje pokusy z toho klacka udělat kladase stejně všechny selžou,“ dopověděl Rhian.

„A pořádně,“ neodpustil si Rafal a podíval se po očku na bratra. „Ty to ale stejně zkusíš, co?“

„A ty bys to nezkusil, kdybys měl pocit, že máš na své straně Fabulář?“ dobíral si dvojče Rhian a přátelsky ho štouchl do ramene.

„Možná,“ připustil Rafal, ale potom se odtáhl, jako by ho bratr právě vyzval k boji.

A oba už si tiše přivlastnili nového studenta do svého týmu.

Chlapce, kterého ještě ani nepotkali.

Školníci bok po boku stanuli před aulou. Rhian se podíval na své zlé dvojče a zjistil, že teď přemýšlí zase Rafal. „Víš, Rafale, od té doby, co tě chytila puberta, jsi děsně náladovej.“

POKAŽENÉ KOUZLO

„Jenže my jsme pubertáci už sto let,“ odpověděl Rafal.

„Přesně tak,“ pokýval hlavou Rhian, než položil dlaně na dřevěná křídla dveří a zatlačením je otevřel.

5.

Jako většina dětí v Nekonečném lese žil Aladin v domněnání, že se studium na Škole dobra sestává převážně z lekcí šermu, nahánění pěkných holek a nočních lumpáren na kolejích.

Nikdy by neřekl, že tu mají takové hromady pravidel.

„Pravidlo číslo deset,“ oznámila ředitelka Školy dobra, profesorka Bobulková, elegantní žena tmavé pleti s postojem tak rovným a výslovností tak dokonalou, že se z toho Aladinovi svíraly půlky. „Školy dobra i zla budou pozvány na Sněžný ples, zimní slavnost konající se na Štědrý den. Zatímco pro Navěky je účast povinná...“

„Nikdyvíci udělají nejlíp, když tam ani nepáchnou,“ zavrčel na kost vychrtlý chlapík po jejím boku s podivně našedlou kůží, téměř bílými vlasy a černočerným, jako křoví hustým obočím. To byl profesor Humbuk, ředitel Školy zla. „Na konci prvního ročníku budete rozděleni do tří skupin podle prospěchu: na vůdce, pomocníky či pohůnky a mogrify.“

Aladin si se zívnutím popotáhl motýlka. Oficiální tlachání ho vždycky k smrti nudilo a taky ho štválo, že ho navlékli do těch směšných šatů s volánky a šosy, jako by byl cirkusová opička. (A navíc: cože přesně byl ten *mogrif*?) Rozhlížel se po aule stejně vyšňořené jako on sám se složitě zdobenými lavicemi a rozetový-

mi okny a jen se divil, jak to v tak naparáděné místnosti můžou ti ubozí Nikdyvíci vůbec vydržet. A skutečně – všichni zloduší seděli na druhé straně uličky, bylo jich asi padesát, ve stejné ovolánkovaných uniformách jako Navěkové. Pětadvacet kluků ze Školy dobra poslušně poslouchalo ředitele a pětadvacet Navěček v řadách za nimi nejinak. Jedna z nich přitáhla Aladinovu pozornost. Byla tak maličká, že se chodidly sotva dotýkala země, na víčkách se jí třpytily růžové stíny, tváře jen hrály barvou a z černých vlasů zářily purpurové stuhy. Aladin se snažil zachytit její pohled, ale ona dál pokorně hltala projev profesorky Bobulkové.

„Pravidlo číslo jedenáct. Do pracovny Školníků je žákům vstup přísně zakázán,“ varovala ředitelka Školy dobra, „stejně jako vstup do kabinetů vyučujících.“

Takových pravidel... To mohl klidně zůstat doma v Šazábě, pomyslel si trucovitě Aladin. Teď už by džina dávno požádal o svá tři přání a měl by princeznu, palác a všichni by znali jeho jméno. Spokojeně poplácal lampu v kapse saka. Od chvíle, kdy ji vyhrál od Salima, neměl chvilku klidu. K čemu mu byla lampka, když ji zatím neměl šanci použít?

Aladin se zadíval na Nikdyvíce oblečené ve stejné uniformě jako Navěkové. Alespoň to tak na první pohled vypadalo. Na ten druhý si ovšem přece jen všiml, že některé drobnosti byly upravené. Rukávy někdo šikovně natrhl, v košilích zely díry a odhalovaly jizvy, tetování a zbraně, které se zlým spolužákům podařilo propašovat do školy.

Rebelové bez respektu k pravidlům, pomyslel si Aladin. *Moji lidé.*

Otočil se na holku s fialovými mašlemi. „Chceš něco vidět?“

Ta ho ale jen ignorovala a dál upírala oči na pódium.

„Pravidlo číslo dvanáct,“ pokračovala Bobulková, „studentům je přísně zakázáno opouštět pokoje po jednadvacáté hodině.“

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

„Hele,“ nenechal se odbýt Aladin, „mám tu s sebou kouzelnou lampu.“ Sáhl si významně do kapsy.

„No jasné,“ protočila oči ta holka, aniž by mu věnovala jediný pohled.

Aladinův soused, vysoký chlapec se světlou kůží a zrzavou kšticí, vyprskl smíchy. „Hodně štěstí, kámo. Tohle je Kyma, princezna z Panenského údolí. Každý kluk by s ní rád šel na Sněžný ples – a to včetně Hefaista,“ kývl někam o pár řad dál, kde seděl svalnatý spolužák se snědou pletí, oholenou hlavou a jasně zelenýma očima, po kterém ostatní Navěkové pošilhávali, jako by čekali na jeho požehnání. Hefaistos se ale tvářil, jako by ani neexistovali. „Což znamená, že nemáš šanci,“ varoval zrzek Aladina.

Jenže to asi neměl říkat, protože teď, když měl Aladin lampu, si klidně mohl přát úplně všechno – třeba i slavné vítězství nad tím vazounem v zápase muže proti muži, nebo být doprovodem princezny Kymy na Sněžný ples. Jenže i to vlastně byla hloupost, protože když věděl, že dívku svého srdce může kdykoli získat pomocí lampy, chtěl se o to raději pokusit bez ní.

Otočil se zpět na Kymu. „Přísahám, že je to kouzelná lampa rovnou z Jeskyně přání.“

„Tak to teda není,“ zavrčela Kyma, „protože Jeskyni přání zkoušeli najít snad všichni včetně mého otce, a nikdo ji nikdy neobjevil. Ale klidně si dál vyprávěj pohádky, jen mě z toho vynech, protože lež zanechává v dechu podivný odér a tobě už dost zavání z pusy.“

Aladin zrudl jako rajče a zaskřípal zuby. „Tak to ti tu věc asi budu muset opravdu předvést.“

Vytáhl lampu z kapsy, ale než ji stačil přetřít...

„Hej, ty!“ štěkl hlas z pódia.

Moře Navěků i Nikdyvíců se okamžitě otočilo na Aladina.

POKAŽENÉ KOUZLO

Chlapec ztuhl jako kočka snažící se splynout s okolím.

Kyma se jen zlomyslně zakřenila.

„Chceš nám snad něco povědět?“ zamračila se profesorka Bobulková.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Aladin.

„Říká, že má kouzelnou lampu!“ posmíval se zrzek po Aladinově pravici.

„Z Jeskyně přání!“ zahučel pobaveně soused po jeho levici, který ho už nějaký čas tajně poslouchal.

Studenti na obou stranách uličky se pošklebovali a chichotali.

Hefaistos obdařil Aladina soucitným pohledem.

„Ale já ji mám! A uvnitř je džin!“ bránil se Aladin a rozčileně zvedal lampu nad hlavu. Kolem něho se zvedala vlna smíchu, jak aulu plnou školních nováčků stmelila přítomnost blázna, kterému se mohli vysmívat. Aladin vyskočil na nohy a zvedl hlas: „Ze všeho nejdřív z vás nadělám žáby! Jen počkejte!“

„Doufejme, že k tomu nedojde,“ ozval se mužský hlas.

Celá aula včetně ředitelů utichla.

Aladin sledoval, jak dovnitř vcházejí oba Školníci. Dvojčata se plavně nesla uličkou: zlý bratr s bílými vlasy sčesanými do hrotů a mléčnou pletí a dobrý bratr s rozčuchanou kšticí. Oba na sobě měli sladěné modré pláště. Aladin o těch dvou nesmrtelných mladících už slyšel – vládli prý škole a chránili Fabulář, který pilně psal příběhy Nekonečného lesa. Když jim teď ale hleděl do tváře, cítil na těle tíhu moci skryté v jejich světlých očích. V očích, které se teď soustředily jen a jen *na něho*.

„Dej to sem,“ poručil dobrý bratr.

Aladin si netroufal neuposlechnout, i když se mu z představy, že lampu bude muset odevzdat, svíral žaludek. Přesto se svého pokladu vzdal.

VZESTUP ŠKOLY DOBRA A ZLA

Dobrý Školník ho prozkoumal, než koutkem oka zavadil o svého bratra a prohlásil: „Padělek. Bez nejmenších pochyb.“ S těmi slovy podal lampu zpět Aladinovi.

Zlé dvojče se na tu nádobu dívalo podobně flegmaticky... potom ale jeho obličejem něco problesklo. Jiskra zapálila ledová jezířka jeho očí, jako by na nich popraskala mrazivá krusta.

„Tím bych si nebyl tak jistý, bratře.“ Popadl lampu dřív, než si ji Aladin stačil vzít zpět.

Dobrý Školník se na zlého zmateně podíval, ale to už zlé dvojče neslo svěžím krokem lampu řediteli Humbukovi a nápadně hlasitě zašeptalo: „Zavřete to ve svém kabinetě, aby se k tomu nikdo nedostal.“

Ředitel Humbuk se ošklivě zamračil na Aladina. „Zajisté, pane Rafale.“

Dobrého Školníka to očividně zarazilo. „Začneme s uvítacím projevem, nebo nejdříve prohledáme osobní věci studentů pro případ, že tu s sebou někdo má svatý grál?“

„Jen klidně prones svůj projev jako první,“ odpověděl Rafal, „protože Fabulář je stejně přece na *tvé* straně,“ nafoukl se.

Rhian našpulil rty: „S tvým přístupem bych se mu ani nedivil...“

Školníci si vyměnili nakvašené pohledy a potom se zadívali na studenty.

Nebo spíš na *studenta*.

Jenže Aladin si jich ani nevšiml, protože jeho myšlenky kroužily kolem jednoho jediného problému: jak se vloupat do kabinetu ředitele Humbuka.

A zdálo se, že zlý Školník tu rošťáckou myšlenku jen podporuje, protože právě ve chvíli, kdy Aladin vymyslel plán, odměnil ho Rafal tím nejzářivějším ze všech úsměvů.